

Dosarul nr. 1r-1027/24
1-24052407-02-1r-17102024

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani)
Judecător: Aurelia CAZACLIU

D E C I Z I E
În numele Legii

15 aprilie 2025

mun.Chișinău

COLEGIUL PENAL AL CURȚII DE APEL CENTRU

Având în componența sa:

Președintele ședinței:

Judecători:

Silvia CECAN

Denis BĂBĂLĂU și Vitalie BUDECI

a examinat în ordine de recurs, în ședință de judecată, fără prezența părților, recursul declarat de acuzatorul de stat, Larisa MOVILĂ, procuror în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, împotriva Sentinței Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-1216/2024 din 23 septembrie 2024, adoptată în cauza penală de învinuire a lui

BÎRSAN Vitalie *****, născut la data de *****, cetățean al Republicii Moldova, IDNP *****, originar din r-nul *****, s. *****, domiciliat în mun. *****, str. *****, moldovean, studii medii, căsătorit, supus militar, doi copii minori la întreținere, angajat în funcția de zidar SRL „*****”, fără antecedente penale,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal al Republicii Moldova.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

Judecarea cauzei penale în prima instanță de la 15.05.2024 – 18.09.2024;

Judecarea recursului la Curtea de Apel Centru de la 17.10.2024 – 15.04.2025.

Procedura de notificare a părților a fost executată.

Asupra recursului declarat de acuzatorul de stat Larisa MOVILĂ, procuror în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, împotriva Sentinței Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-1216/2024 din 23 septembrie 2024, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru –

C O N S T A T Ă:

Soluția și argumentele instanței de fond:

1. Prin Sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-1216/2024 din 23 septembrie 2024, **BÎRSAN Vitalie *******, a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) din Codul penal și i-a fost stabilită o pedeapsă sub formă de amendă, conform art.80 Cod penal, în mărime de 350 (trei sute cincizeci) unități convenționale, ceea ce constituie suma de 17 500 (șaptesprezece mii cinci sute) lei.

În temeiul art.64 alin.(3/1) Cod penal a fost explicat inculpatului **BÎRSAN Vitalie**, că este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie, caz în care se va considera că sancțiunea amenzii este executată integral.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, **Vitalie BÎRSAN**, la 13.02.2024, aproximativ la orele 16:54 min., fiind informat de către angajatul Secției Patrulare Chișinău, Direcția Centru al Inspectoratului Național de Securitate Publică al IGP al MAI, Alexandru NEMEȚ, implicat în serviciul de menținere a ordinii publice și asigurare a circulației rutiere împreună cu Andrei PRIGORSCHI cu automobilul de serviciu „*****” cu n/î ***** , care se aflau în exercițiul funcției conform fișei de post și graficului de serviciu, că a parcat automobilul de model „*****” cu n/î ***** , pe strada Ion Creangă 49/5 din mun. ***** în zona acțiunii indicatorului 3.31 „Oprirea sau staționarea interzisă”, acționând cu intenție directă, personal a promis să ofere angajatului Secției Patrulare ***** , Direcția Centru al Inspectoratului Național de Securitate Publică al IGP al MAI, Alexandru NEMEȚ, mijloace bănești ce nu li se cuvin, pentru ca să nu fie documentat în continuare conform procedurii stabilite, în vederea evitării răspunderii pentru comiterea contravenției prevăzute de art.240 alin.(1) Cod contravențional, adică pentru îndeplinirea de către colaboratorul de poliție nominalizat a unei acțiuni contrar exercitării funcției sale.

În continuare, **Vitalie BÎRSAN**, s-a apropiat de automobilul de serviciu de model „*****” cu n/î ***** și în timpul, când angajatul Secției Patrulare Chișinău, Direcția Centru al Inspectoratului Național de Securitate Publică al IGP al MAI, Alexandru NEMEȚ, a deschis ușa din spate, dreaptă a automobilului specificat, în vederea luării blanchetei procesului - verbal, acesta a încercat să bage mâna cu mijloace bănești în sumă de 100 lei în două bancnote cu nominalul de 50 lei fiecare în buzunarul stâng de la scurta de serviciu a lui Alexandru NEMEȚ, după ce a întins mâna în salonul auto și a plasat aceste două bancnote cu seria și numărul E 0229 138395 și E 0233479005 sub procesele-verbale de pe bancheta din spate, pentru a îndeplini de către colaboratorul de poliție specificat, care are calitatea de persoană publică în virtutea prevederilor art.123 alin.(2) Cod penal, a unei acțiuni contrar exercitării funcției sale, adică pentru a nu întocmi procesul verbal cu privire la contravenție prevăzută de art.240 alin. (1) Cod contravențional în privința lui **Vitalie BÎRSAN**, pentru nerespectarea de către conducătorul vehiculului a indicatoarelor rutiere de prioritate, a indicatoarelor de interdicere și de sens obligatoriu, a marcajului de pe partea carosabilă a drumului privind acordarea dreptului prioritar de circulație și a celui destinat vehiculelor de rută.

Astfel, către organul de urmărire penală, acțiunile lui **BÎRSAN Vitalie** au fost încadrate juridic în baza art.325 alin.(1) Cod penal, *corupere activă, adică oferirea personal, unei persoane publice de bunuri, ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale.*”

Prin ordonanța procurorului din 02 aprilie 2024, BÎRSAN Vitalie a fost pus sub învinuire incriminându-i comiterea infracțiunii prevăzută la art.325 alin.(1) Cod penal și având în vedere că în baza probelor administrate reiese că faptele au fost săvârșite de către învinuit și rezultă vinovăția acestuia, la inițiativa învinuitului și apărătorului ales, a fost încheiat acord de recunoaștere a vinovăției, cu negocierea asupra mărimii, categoriei și modului de executare a pedepsei, cauza penală fiind expediată în instanța de judecată fără rechizitoriu (f.d. 108-115).

Instanța de fond a examinat cauza penală în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției.

*3. Împotriva Sentinței Judecătoreiei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-1216/2024 din 23 septembrie 2024, a declarat recurs acuzatorul de stat Larisa MOVILĂ, procuror în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a Sentinței pe cauza penală de învinuire a lui BÎRSAN Vitalie *****, de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin.(1) Cod penal, pe motivul ilegalității și netemeinicii acesteia, și a dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond, potrivit căruia a-l recunoaște vinovat pe BÎRSAN Vitalie ***** de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin.(1) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.80 alin.(1) Cod penal, a-i stabili o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 1000 unități convenționale, ceea ce constituie 50 000 (cincizeci mii) lei. Corpuri delictive: 2 bancnote cu nominalul 50 MDL, cu seriile și numerele: L.0229 138395 și E.0233 479005, transmise spre păstrare la Serviciul Fiscal de Stat, în temeiul art.106 alin.(2) lit.a) Cod penal, a dispune confiscarea specială în folosul statului, după rămânerea definitivă și irevocabilă a sentinței.*

În motivarea cerințelor sale, acuzarea notează că prezenta cauză penală, în conformitate cu prevederile art.509 Cod de procedură penală, a fost examinată în baza procedurii privind acordul de recunoaștere a vinovăției, în urma căreia inculpatul BÎRSAN Vitalie a recunoscut săvârșirea faptei indicate în acord, instanța de judecată acceptând acordul de recunoaștere a vinovăției și admițând baza faptică a infracțiunii în legătură cu care inculpatul și-a recunoscut vinovăția.

În urma celor invocate, acuzarea statuează că, chiar dacă inculpatul BÎRSAN Vitalie, în cadrul ședinței de judecată a recunoscut faptele infracționale comise, vina în săvârșirea infracțiunii imputate este demonstrată prin probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptei comise, cât și a vinovăției acestuia în săvârșirea infracțiunii, după cum urmează din declarațiile martorilor și a mijloacelor de probă acumulate la faza urmăririi penale.

Indică acuzatorul de stat că, conform art.51 alin.(5) Cod de procedură penală, „procurorul este în drept să declare apel sau recurs împotriva hotărârilor judecătorești pe care el le consideră ilegale sau neîntemeiate, iar potrivit art.53 alin.(1) pct. 9), al aceleiași legi, procurorul mai are atribuții de declarare a apelului sau, după caz, recursului privind latura penală și latura civilă a cauzei. Potrivit art.1 Cod penal: „(1) prezentul cod este unica lege penală a Republicii Moldova. (2) Codul penal este actul legislativ care cuprinde norme de drept ce stabilesc principiile și dispozițiile generale și speciale ale dreptului penal,

determină faptele ce constituie infracțiuni și prevede pedepsele ce se aplică infractorilor”. Prevederile art.61 Cod penal la alin. (1) reglementează: “Pedepsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor ”, iar conform prevederilor alin. (2) al aceluiași articol “Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane”.

Reține acuzarea că, în cadrul ședinței de judecată din data 04.06.2024, la etapa cercetării judecătorești și anume după audierea inculpatului, atât acuzatorul de stat cât și avocatul inculpatului au pledat pentru susținerea acordului de recunoaștere a vinovăției încheiat în urma negocierilor dintre procuror, învinuit și apărătorul acestuia, în ceea ce privește categoria, cuantumul și modul de executare a pedepsei ce urmează a fi aplicată de instanța de judecată. Prin urmare, s-a solicitat aplicarea în privința acestuia a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 4 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 1335 unități convenționale, iar în baza art. 90 Cod penal, suspendarea executării pedepsei închisorii pe un termen de probațiune de 2 ani. Ca urmare Instanța s-a retras în deliberare, urmând pe data de 24.06.2024 să fie pronunțată sentința.

Necâtând la finalizarea cercetării judecătorești, instanța de judecată la data 24.06.2024 emite o încheiere prin care dispune: “se reia cercetarea judecătorească în cauza penală de învinuire a lui Vitalie BÎRSAN ...”, invocând asupra faptului că: ” în conformitate cu art. 383 alin.(1) Cod de procedură penală, dacă în decursul deliberării instanța constată că o anumită circumstanță necesită concretizare pentru justa soluționare a cauzei, instanța poate relua cercetarea judecătorească prin încheiere motivată”, circumstanță care nu a fost invocată nici de către inculpat nici de către avocatul acestuia, numind următoarea ședință de judecată pentru data 13.09.2024. Tot aici, instanța a menționat că: “în cursul deliberării asupra cauzei date, instanța a constatat că în privința inculpatului a fost propusă o pedeapsă care nu a fost calculată din minimele prevăzute de lege pentru fapta imputată, deși, circumstanțe agravante la săvârșirea infracțiunii, instanța nu a constatat. Prin urmare, în vederea stabilirii motivelor care au stat la baza determinării mărimumi pedepsei, instanța consideră necesar reluarea cercetării judecătorești în această parte”

Reieșind din conținutul celor descrise, acuzarea invocă că instanța de judecată în mod ilegal a dispus reluarea cercetării judecătorești, nefiind invocat nici un temei real, ori o anumită circumstanță care necesită concretizare pentru justa soluționare a cauzei, fapt ce contravine cu prevederile art.509/1 alin.(4) Cod de procedură penală, care prevede: “la stabilirea pedepsei cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și învinuit, instanța verifică dacă individualizarea acesteia a fost efectuată în limitele de pedeapsă prevăzute (le legea penală, dacă limitele pedepsei au fost reduse în condițiile art. 80 Cod penal și dacă au fost aplicate prevederile art. 75- 78 Cod penal”.

Totodată, reține că potrivit art. 509/1 alin. (5) Cod de procedură penală ”în cazul în care s-a comis o eroare la stabilirea pedepsei definitive cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și învinuit, instanța, la pronunțarea sentinței, poate înlătura eroarea

constatată, fără a agrava starea învinuitului”.

Subsecvent, potrivit art. 509/2 alin (1) Cod de procedură penală, ” în cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art.504 alin.(3) și (4), art.505 alin.(3) și art.508 alin.(1) cu privire la toate faptele care au făcut obiectul acordului de recunoaștere a vinovăției sau dacă instanța de judecată apreciază că soluția cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și inculpat este nejustificat de blândă în raport cu gravitatea infracțiunii sau cu personalitatea inculpatului, instanța, prin încheiere, respinge acordul de recunoaștere a vinovăției și îl restituie procurorului în vederea continuării urmăririi penale”.

În cadrul ședinței de judecată s-a constatat, potrivit art.509 alin.(2) pct.3) și 4) că inculpatul a încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției în mod benevol și cu bună știință, în prezența apărătorului; înțelege consecințele acordului de recunoaștere a vinovăției, pedeapsa și susține poziția sa privitor la acordul încheiat, or în cazul de față nu erau careva motive de a relua cercetarea judecătorească.

Indică acuzarea că în motivarea sentinței pronunțate, instanța notează, că, ”prin Legea nr. 136 din 06.06.2024, în vigoare din 07.09.2024 au fost operate modificări în conținutul normei art. 325 Cod penal, referitor la categoria și cuantumul pedepsei, fiind exclusă sancțiunea închisorii și modificate limitele pedepsei sub formă de amendă, în prezent pedeapsa prevăzută de lege pentru această infracțiune, fiind de la 500 până la 1500 unități convenționale. În corespundere cu art.10 Cod penal, legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale. Totodată, instanța mai constată, că: ” prin prisma modificărilor operate în Codul penal prin Legea nr. 136 din 06.06.2024, în vigoare din 07.09.2024. infracțiunea comisă de inculpatul BÎRSAN Vitalie se califică drept una ușoară, iar la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța va aplica prevederile legii noi, care ușurează pedeapsa și ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea”. Pronunțând sentința, instanța de judecată, examinând și analizând probele prezentate de către acuzare, le-a apreciat ca fiind pertinente, concludente, suficiente și utile, fiind stabilită cu certitudine existența în acțiunile inculpatului BÎRSAN Vitalie a faptelor reținute în sarcina acestuia.

Deși instanța de fond a constatat cu certitudine vinovăția inculpatului BÎRSAN Vitalie, acuzarea consideră că sentința este neîntemeiată și anume în partea ce ține de stabilirea pedepsei sub formă de amendă, or în urma aplicării pedepsei, instanța de judecată, eronat a calculat limitele stabilite de Codul penal pentru infracțiunea prevăzută de art. 325 alin.(1) Cod penal, aplicând prevederile art. 80 alin.(1) Cod penal, numindu-i o pedeapsă contrar limitelor stabilite de Codul penal și anume amendă în mărime de 350 unități convenționale, nefiind invocat nici un temei de aplicare a art. 79 alin.(1) Cod penal care ar sta la baza stabilirii pedepsei sub limita minimă prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă.

Instanța de judecată la stabilirea mărimii pedepsei inculpatului în baza art. 80 alin.(1) Cod penal, nu a ținut cont de faptul că potrivit prevederilor art.64 alin.(3) Cod penal „mărimea amenzii pentru persoanele fizice se stabilește în limitele de la 500 la 3000 unități

convenționale, iar pentru infracțiunile săvârșite din interes material până la 20000 unități convenționale, luându-se ca bază mărimea unității convenționale la momentul săvârșirii infracțiunii. Mărimea amenzii se stabilește în funcție de gravitatea infracțiunii săvârșite și de situația materială a celui vinovat și a familiei sale. Luând în considerare circumstanțele cauzei, instanța de judecată poate dispune achitarea amenzii în rate timp de până la 5 ani”.

Deși cauza penală a fost examinată în procedură acordului de recunoaștere a vinovăției, iar în condițiile art.80 alin.(1) Cod penal, acesta urma să beneficieze de o reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă, totuși limita minimă de pedeapsă stabilită inculpatului, nu putea fi mai mică decât limita generală de 500 unități convenționale de amendă, raportată la art.64 alin.(3) Cod penal, potrivit modificărilor operate în Codul Penal prin Legea nr. 207 din 29.07.2016, publicată în Monitorul Oficial nr. 369-378/751 din 28.10.2016, în vigoare la 07.11.2016, prin care textul de la 150 a fost substituit cu textul de la 500.

Reține recurentul că potrivit practicii judiciare, la aplicarea pedepsei inculpatului în privința căruia a fost admisă procedura specială, instanța urmează să ia în considerare atât prevederile art.80 Cod penal, cât și prevederile speciale a Codului penal, care reglementează modalitatea individualizării pedepselor persoanelor condamnate. În acest sens, cu referire la caz, deși inculpatul a acceptat opțiunea judecării cauzei în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, urmând a beneficia de o reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă cu amendă, totuși instanța de fond nu a ținut cont de faptul, că potrivit art.64 alin.(3) Cod penal, limita minimă a pedepsei sub formă de amendă nu putea fi mai mică decât limita generală de 500 unități convenționale de amendă.

Indică acuzarea că instanța de fond a făcut concluzii pripite asupra temeiniciei de a reduce limita minimă a pedepsei cu amendă sub limita minimă ce poate fi aplicată persoanelor fizice prevăzută de art.64 alin.(3) Cod penal, fapt prin care a comis o eroare de drept, ce poate fi corectată doar la rejudecarea cauzei.

În cazul în care instanța de judecată ar fi identificat prezența cărorva circumstanțe excepționale pentru inculpatul BÎRSAN Vitalie, raportat la art. 79 Cod penal, putea fi stabilită pedeapsa în mărimea noilor limite rezultate din limita minimă specială a infracțiunii și noua limită minimă calculată urmare a aplicării art. 80 și art. 79 Cod penal, în acest context, instanța de fond în partea descriptivă și dispozitivul sentinței, invocând modificările operate în Codul penal prin Legea nr. 136 din 06.06.2024, în vigoare din 07.09.2024 în conținutul normei art.325 Cod penal, în corespundere cu art.10 Cod penal și reducerii limitelor de pedeapsă conform prevederilor art.80 alin.(1) Cod penal, reieșind din circumstanțele stabilite ale cauzei, ținând cont de scopul pedepsei penale, care este de reeducare socială a inculpatului, urma să-i aplice în privința lui BÎRSAN Vitalie o pedeapsă corespunzătoare rezumând din limitele prevăzute la art.325 alin.(1) Cod penal, fiind de la 500 până la 1500 unități convenționale.

Totodată, acuzarea apreciază că, la individualizarea judiciară a pedepsei aplicate inculpatului conform art.75 din Codul penal, instanța a dat dovadă de o indulgență deosebită, aplicându-i o pedeapsă mult prea blândă inculpatului BÎRSAN Vitalie în raport cu circumstanțele concret stabilite. Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este un proces arbitrar, subiectiv, ci. din

contra, el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după criterii precis stabilite. De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii și duratei, atât gravității faptei, potențialului pericol social pe care îl prezintă, în mod real, persoana inculpatului, cât și atitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența sancțiunii.

Subsecvent, notează recurentul că pronunțând sentința, instanța de judecată, a neglijat să se conducă de prevederile art.106 alin.(2) lit. a) Cod penal, care presupune că: "Sânt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorile valutare) - utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni", ori, bunurile, la caz, mijloacele financiare în sumă de 100 lei MDL, transmise de către inculpatul BÎRSAN Vitalie colaboratorului de poliție al Secției Patrulare Chișinău. Direcția Centru al Inspectoratului Național de Patrulare de Securitate Publică al IGP al MAI, NEMEȚ Alexandru, sunt considerate ca fiind bunuri (valori valutare) utilizate sau destinate pentru săvârșirea infracțiunii, date pentru a determina săvârșirea infracțiunii.

Astfel, din materialele cauzei penale și anume, potrivit procesului verbal de cercetare la fața locului din 13.02.2024, prin care din automobilul de serviciu de model "*****", cu numărul de înmatriculare *****, au fost ridicate 2 bancnote cu nominalul 50 MDL, cu seriile și numerele: E.0229 138395 și E.0233 479005, rezultă că, mijloacele financiare, ce aparțin inculpatului BÎRSAN Vitalie constituie bun care a contribuit la comiterea infracțiunii.

Astfel, ținând cont de calitatea mijloacelor bănești stabilite de organul de urmărire penală și de categoria infracțiunii comise, prin care s-a atentat la relațiile sociale cu privire la contracaraarea oferirii banilor persoanelor publice în schimbul acordării unui comportament favorabil, acuzarea ajunge la concluzia că, mijloacele bănești enunțate supra, recunoscute și în calitate de corpuri delictive, se încadrează în limitele exhaustive a prevederilor art.106 alin.(2) lit.a) Cod penal, motiv din care, acuzarea optează pentru dispunerea confiscării acestora în contul statului.

Reieșind din conținutul celor descrise, acuzarea consideră că pedeapsa aplicată lui BÎRSAN Vitalie este neproportională în raport cu fapta săvârșită, ori, instanța nu a ținut cont de gradul de pericol social al infracțiunii comise, prin care inculpatul BÎRSAN Vitalie a atentat asupra relațiilor sociale cu privire la buna desfășurare a activității de serviciu în sfera publică, care este incompatibilă cu săvârșirea unor fapte de corupere a persoanelor publice, ca urmare nu a stabilit o pedeapsă care ar duce la corectarea inculpatului.

Reieșind din cele expuse, consideră că pedeapsa aplicată inculpatului BÎRSAN Vitalie reprezintă o atitudine contrară scopului procesului penal, generează în comunitate un sentiment acut de insecuritate și creează percepția periculoasă pentru statul de drept, că în fața unor conduite de genul menționate supra, autoritățile statului nu au o reacție fermă, menită să le înlăture, iar infractorii vor deveni încrezători în aceea că vor fi pedepsiți mai blând pentru infracțiunile de genul celor imputate lor.

Astfel, în cazul dat, în care instanța a stabilit o pedeapsă în afara limitelor prevăzute de lege, suntem în prezența unei erori judiciare, urmând a fi stabilită o pedeapsă în limitele prevăzute de lege, și potrivit prevederilor art.449 alin.(1) pct.2) Cod de procedură penală,

Instanța de recurs rejudecă cauza cu adoptarea unei hotărâri, dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului, or în cazul în care situația inculpatului se agravează, în conformitate cu art.449 alin.(1) pct.2) lit.d) Cod de procedură penală, dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond.

4. Procedura de notificare a părților a fost executată.

În conformitate cu art. 3 alin.(1) Cod de procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească.

La judecarea recursului, Colegiul Penal reieșind din modificările operate prin Legea nr. 245 din 31.07.2023 „pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional”, în vigoare din 22.08.2023), în temeiul art. 447alin.(1), (2) Cod de procedură penală (în redacția Legii nr. 245 din 31.07.2023 „pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional”, în vigoare din 22.08.2023), Colegiul Penal a dispus examinarea cauzei penale în ordine de recurs, în lipsa părților, fiindu-le comunicat acestora despre data, ora și locul examinării cauzei penale și cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Astfel, procurorul, avocatul și inculpatul au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună prin intermediul Secției monitorizare și relații publice a Curții de Apel Centru, referințe.

Respectiv, ținând cont de faptul că participanții la proces au fost înștiințați despre data examinării recursului și depunerii referinței fiind astfel întreprinse toate măsurile necesare în vederea respectării prevederilor art.391 Cod de procedură penală privind citarea participanților la proces, și ținând cont de faptul că, speța deferită justiției nu reprezintă o cauză de un interes deosebit pentru jurisprudență care ar impune prezența părților nemijlocit în ședință de judecată, prin prisma dispoziției generale din art.447 alin.(1), (2) Cod de procedură penală, a procedat la examinarea cauzei fără prezența părților, dar cu acordarea dreptului participanților la proces de a depune referințe.

Aprecierea instanței de recurs:

5. Examinând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs formulate, cercetând materialele cauzei penale, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru consideră necesar *de a admite recursul declarat de acuzatorul de stat Larisa MOVILĂ, procuror în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, împotriva Sentinței Judecătoreiei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-1216/2024 din 23 septembrie 2024, casarea integrală a Sentinței atacate, și remite cauza în vederea rejudecării în prima instanță, într-un alt complet de judecată, reieșind din considerentele ce succed.*

6. În conformitate cu art.437 alin.(1), pct. 1) Cod de procedură penală, (1) Pot fi atacate cu recurs: *1/4) sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.*

Instanța de recurs notează că temeiurile pentru recursul împotriva hotărârilor judecătorești pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul sunt stabilite exhaustiv

conform art.444 Codul de procedură penală și urmăresc scopul reparării erorilor de drept comise de instanțele de fond.

Conform art.448 Cod de procedură penală, (1) Judecând recursul, instanța verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. (2) Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

În particular, avându-se în vedere recursul, rațiunea și finalitatea exercitării căii de atac, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța ierarhic inferioară la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

Potrivit art.449 Cod procedură penală, (1) Judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: (1) Judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: 1) respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă: a) recursul este nefondat; b) recursul este depus peste termen; c) recursul este inadmisibil; 2) *admite recursul, casând hotărârea, parțial sau integral*, și ia una din următoarele soluții: a) dispune achitarea persoanei sau încetarea procesului penal în cazurile prevăzute de prezentul cod; b) rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului; c) dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond dacă este necesară administrarea de probe suplimentare; d) *dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs*. (2) Adoptarea deciziei și întocmirea acesteia se efectuează în conformitate cu prevederile art.417 și 418, care se aplică în mod corespunzător. (3) Trimiterea la rejudecare a cauzei poate fi dispusă o singură dată. În cazul în care după rejudecarea cauzei eroarea judiciară nu a fost corectată de instanța de fond, instanța de recurs înlătură omisiunile la judecarea recursului.

Potrivit art. 425 Cod de procedură penală, instanța de recurs, soluționând cauza, nu poate crea o situație mai gravă pentru persoana în favoarea căreia a fost declarat recurs.

7. Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de fond, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri neîntemeiate, totodată, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În conformitate cu art.436 Cod procedură penală, (1) *Procedura de rejudecare a cauzei după casarea hotărârii în recurs se desfășoară conform regulilor generale pentru examinarea ei*. (2) *Pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sânt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului*.

În conformitate cu art.384 alin.(3) Cod de procedură penală, *sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată*.

Conform art.385 alin.(1), pct. 1)-4) Cod de procedură penală, *la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea, dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni*.

Potrivit art.394 alin.(1), pct. 1) și 2) Cod de procedură penală, *partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe.*

Art.1 Cod de procedură penală, stipulează că, *„procesul penal reprezintă activitatea organelor de urmărire penală și a instanțelor judecătorești cu participarea părților în proces și a altor persoane, desfășurată în conformitate cu prevederile Codului de Procedură Penală, având drept scop protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, precum și protejarea persoanei și societății de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracțiunilor presupuse sau săvârșite, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată”.*

Dispozițiile art.1 alin.(3) Cod de procedură penală, *prevăd că organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cursul procesului sunt obligate să activeze în așa mod încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată și ca nici o persoană să nu fie supusă în mod arbitrar sau fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere ori să nu fie victima încălcării altor drepturi fundamentale.*

Potrivit prevederilor art.7 Cod procedură penală *„Procesul penal se desfășoară în strictă conformitate cu principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional, cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, cu prevederile Constituției Republicii Moldova și ale prezentului cod”.*

Conform art.6 par. 1) al Convenției Europene a Drepturilor Omului, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia, în interesul moralității, a ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.

Ținând cont de particularitățile recursului împotriva sentințelor pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul, instanța de recurs la judecarea recursului nu poate controla fondul cauzei, ea trebuie să accepte constatarea de fapt stabilită de instanța de fond.

8. Cercetând probele administrate de instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, în corespundere cu cerințele art.101 Cod de procedură penală, călăuzindu-se de propria convingere, Colegiul penal constată că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și acțiunile inculpatului BÎRSAN Vitalie ***** just încadrându-se în dispoziția art. 325 alin.(1) Cod penal, ” *corupere activă, adică oferirea personal, unei*

persoane publice de bunuri, ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale.”

În urma verificării circumstanțelor de fapt și de drept, cât și a argumentelor invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia că lipsesc careva dubii sau bănuieli care ar putea pune la îndoială vinovăția inculpatului, în comiterea faptelor incriminate precum și lipsa unor încălcări procesuale la etapa urmăririi penale .

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință referitor la recunoașterea vinovăției inculpatului pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010*, statuează că art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligația instanței să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinat chestiunile esențiale supusă atenției sale.

Colegiul penal constată că, cauza penală a fost examinată în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției. În acest context prezintă relevanță interpretarea reținută la aplicarea prevederilor art.509 Cod procedură penală, (1) Instanța de judecată examinează cauza în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției în ședință publică, cu excepția cazurilor în care, conform legii, ședința poate fi închisă. În cadrul ședinței de judecată se prezintă acordul de recunoaștere a vinovăției, care se citește de către procuror, se audiază inculpatul și se ascultă poziția apărătorului acestuia. Dacă este prezentă partea vătămată sau alte părți, se audiază și acestea. (2) Instanța trebuie să constate dacă inculpatul: 1) înțelege pentru ce infracțiune este învinuit; 2) recunoaște vinovăția; 3) a încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției în mod benevol și cu bună știință, în prezența apărătorului; 4) înțelege consecințele acordului de recunoaștere a vinovăției, pedeapsa și susține poziția sa privitor la acordul încheiat. (3) În cazul în care inculpatul susține acordul de recunoaștere a vinovăției, el face declarații în instanță despre ceea ce a săvârșit în legătură cu fapta prejudiciabilă ce i se incriminează și atitudinea sa față de probele anexate la dosar.

Colegiul Penal constată că, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului BÎRSAN Vitalie ***** încadrarea juridică corespunzătoare, și anume săvârșirea infracțiunii prevăzute de **art. 325 alin.(1) Cod penal, ” corupere activă, adică oferirea personal, unei persoane publice de bunuri, ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale.”**

9. Potrivit textului recursului înaintat de acuzatorul de stat, se invocă că pedeapsa stabilită inculpatului sub formă de amendă nu este în limitele de pedeapsă stabilite de pedeapsa prevăzută de partea specială a Codului penal fiind una prea blândă, care nu corespunde cu gravitatea infracțiunii săvârșite, cu consecințele survenite în rezultatul comiterii infracțiunii, cu rezonanța socială a acesteia, și nu este echitabilă în coraport cu valorile sociale lezate iar în astfel de circumstanțe, prin aplicarea unei pedepse sub formă de amendă, nu se va atinge scopul pedepsei penale și anume corectarea inculpatului și

prevenirea comiterii de noi infracțiuni.

Analizând temeiurile nominalizate în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acesta își găsește confirmarea la judecarea recursului declarat de acuzatorul de stat, existând motive temeinice de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate, din care considerente instanța de recurs se va expune în limitele solicitărilor formulate de către recurent.

Potrivit art.444 alin.(1) pct.9) Cod de procedură penală, *hotărârile judecătorești pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond, în cazurile când s-au aplicat pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege sau greșit individualizate în raport cu prevederile capitolului VII din Partea generală a Codului penal.*

Potrivit art.425 Cod de procedură penală, instanța de recurs, soluționând cauza, nu poate crea o situație mai gravă pentru persoana în favoarea căreia a fost declarat recurs.

Potrivit art.449 alin.(1) pct.2) Cod de procedură penală, *admite recursul, casând hotărârea, parțial sau integral, și ia una din următoarele soluții: a) dispune achitarea persoanei sau încetarea procesului penal în cazurile prevăzute de prezentul cod; b) rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului; c) dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond dacă este necesară administrarea de probe suplimentare; d) dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.*

10. Astfel, Colegiul consideră în speță că recursul acuzatorului de stat este unul întemeiat considerent din care va admite recursul acuzatorului de stat Larisa MOVILĂ, declarat împotriva Sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-1216/2024 din 23 septembrie 2024, în baza art.449 alin.(1), pct. 2), lit.d) Cod de procedură penală, potrivit căreia judecând recursul, instanța este în drept să-l admită, cu casarea parțială sau totală a hotărârii atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată, inclusiv în cazul în care eroare judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

La stabilirea și individualizarea pedepsei aplicate inculpatului, Colegiul penal, având în vedere argumentele invocate în recursul declarat în coraport cu circumstanțele constatate reține că, la stabilirea pedepsei, instanța de judecată nu a ținut cont de prevederile art.75 Cod penal, potrivit căruia persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale.

La stabilirea modului, măsurii, categoriei și termenului pedepsei, instanța de recurs ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor mai puțin grave, de motivul acestuia, de persoana celui vinovat, a recunoscut vina, se căiește sincer de cele comise, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acesteia.

Aici, Colegiul penal notează că, în jurisprudența CEDO s-a statuat că dreptul de acces la o instanță acoperă și dreptul de a introduce apel sau recurs, în măsura în care astfel de căi de atac sunt reglementate de legislație națională.

În conformitate cu art.2 din Protocolul nr.7 la Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale, orice persoană declarată vinovată de o infracțiune de către un tribunal are dreptul să ceară examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară. Exercitarea acestui drept, inclusiv motivele pentru care acesta poate fi exercitat, sunt reglementate de lege. Acest drept poate face obiectul unor excepții în cazul infracțiunilor minore, definite prin lege, sau când cel interesat a fost judecat în primă instanță de către cea mai înaltă jurisdicție ori a fost declarat vinovat și condamnat ca urmare a unui recurs împotriva achitării sale.

În jurisprudența CEDO, *în cauza Krombach vs Franța, 13 mai 1991*, Curtea a menționat că statele contractante dispun în principiu de o marjă largă de apreciere în determinarea exercitării dreptului stabilit de articolul 2 al Protocolului 7 la Convenție. Astfel, rejudecarea de către o instanță superioară a condamnării ori a pedepsei aplicate poate implica ambele aspecte, atât fondul cauzei, cât și chestiunile de drept, ori limitată numai la examinarea dreptului. Totuși, orice restricție conținută în legislație națională ce ține de dreptul la rejudecarea cauzei menționată în acest articol trebuie, prin analogie cu dreptul de acces la un tribunal conținut în articolul 6 paragraf 1 din Convenție, să urmărească un scop legitim și să nu pună în discuție însăși esența acestui drept.

Conform art.7 alin.(1) Cod penal, *la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.*

Conform art. 61 alin.(1)-(2) Cod penal, *pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.* Colegiul penal reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Conform art.75 alin.(1)-(2) Cod penal, *persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul*

celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

La stabilirea pedepsei și mărimea acesteia urmează a ține cont de criteriile de individualizare a pedepsei. Prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei și la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și a pedepsei penale. Pedeapsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei (în cazurile când există), statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Totodată, la stabilirea pedepsei instanța se va conduce de prevederile art. 7, 61, 75-78 Cod penal, și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

Pentru stabilirea unei pedepse echitabile, instanțele de judecată trebuie să studieze multilateral, în deplină măsură și obiectiv, toate circumstanțele și datele care caracterizează atât negativ, cât și pozitiv persoana inculpatului și care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei și mărimii pedepsei.

Colegiul penal menționează că, pedeapsa penală este *echitabilă* atunci când este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. *Legalitatea* pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal. *Individualizarea* pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

La stabilirea cuantumului pedepsei și, îndeosebi, la individualizarea executării pedepsei trebuie de ținut cont de scopurile pedepsei stipulate în art.61 Cod penal. Legea penală stabilește următoarele scopuri: restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Corectarea condamnatului, ca scop al pedepsei penale, presupune conștientizarea de către infractor a celor săvârșite și reîntoarcerea,

reîncadrarea lui în activitatea societății. El trebuie convins că respectarea legii penale este o necesitate și că numai prin respectarea legii el va putea evita aplicarea și executarea altor pedepse.

Potrivit prevederilor art.80 Cod penal, *(1) În cazul în care persoana pusă sub învinuire încheie un acord de recunoaștere a vinovăției, iar instanța de judecată acceptă acest acord, limitele de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod se reduc cu o treime. (2) În cazul în care persoana pusă sub învinuire încheie un acord de cooperare, iar instanța de judecată acceptă acest acord, limitele de pedeapsă prevăzute de norma părții speciale a prezentului cod se reduc cu două cincimi. La stabilirea pedepsei cu închisoare se aplică suspendarea condiționată a executării pedepsei sau suspendarea parțială a executării pedepsei, în modul prevăzut de lege. (3) Prin derogare de la alin.(1), în cazul în care persoana pusă sub învinuire pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute la art.264 alin.(2), (4), (6) și art.264/1 încheie un acord de recunoaștere a vinovăției, iar instanța de judecată acceptă acest acord, reducerea menționată la alin.(1) se aplică doar limitei maxime de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod.*

În conformitate cu art. 509/1 alin, 4) Cod de procedură penală, *la stabilirea pedepsei cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și învinuit, instanța verifică dacă individualizarea acesteia a fost efectuată în limitele de pedeapsă prevăzute de legea penală, dacă limitele pedepsei au fost reduse în condițiile art. 80 Cod penal și dacă au fost aplicate prevederile art. 75–78 Cod penal.*

Potrivit art. 8 Cod penal, caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

11. Astfel, instanța a reținut, că la data săvârșirii infracțiunii – 13.02.2024, sancțiunea art. 325 alin. (1) Cod penal prevedea în calitate de pedeapsă, închisoare de până la 6 ani cu amendă în mărime de la 2000 la 4000 unități convenționale, ceea ce în conformitate cu art.16 alin.(4) Cod penal se califica drept infracțiune gravă.

Totodată, instanța a notat, că prin Legea nr. 136 din 06.06.2024, în vigoare din 07.09.2024 au fost operate modificări în conținutul normei art.325 Cod penal, referitor la categoria și quantumul pedepsei, fiind exclusă sancțiunea închisorii și modificate limitele pedepsei sub formă de amendă, în prezent pedeapsa prevăzută de lege pentru această infracțiune, fiind de la 500 până la 1500 unități convenționale. În corespundere cu art. 10 Cod penal, legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale.

Prin urmare, instanța de judecată just a constatat, că prin prisma modificărilor operate în Codul penal prin Legea nr. 136 din 06.06.2024, în vigoare din 07.09.2024, infracțiunea comisă de inculpatul BÎRSAN Vitalie se califică drept una ușoară, iar la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța va aplica prevederile legii noi, care ușurează pedeapsa și ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea.

12. La caz, însă Colegiul penal reține că în urma aplicării pedepsei, instanța de judecată, eronat a calculat limitele stabilite de Codul penal pentru infracțiunea prevăzută de

art. 325 alin.(1) Cod penal, aplicând prevederile art. 80 alin.(1) Cod penal, numindu-i o pedeapsă contrar limitelor stabilite de Codul penal și anume amendă în mărime de 350 unități convenționale, nefiind invocat nici un temei de aplicare a art.79 alin.(1) Cod penal, care ar sta la baza stabilirii pedepsei sub limita minimă prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă.

Mai mult Colegiul reține că la stabilirea pedepsei inculpatului instanța de judecată nu a ținut cont de potrivit prevederilor art. 64 alin.(3) Cod penal care indică că *„mărimea amenzii pentru persoanele fizice se stabilește în limitele de la 500 la 3000 unități convenționale, iar pentru infracțiunile săvârșite din interes material până la 20000 unități convenționale, luându-se ca bază mărimea unității convenționale la momentul săvârșirii infracțiunii. Mărimea amenzii se stabilește în funcție de gravitatea infracțiunii săvârșite și de situația materială a celui vinovat și a familiei sale. Luând în considerare circumstanțele cauzei, instanța de judecată poate dispune achitarea amenzii în rate timp de până la 5 ani.*

Deși cauza penală a fost examinată în procedură acordului de recunoaștere a vinovăției, iar în condițiile art.80 alin.(1) Cod penal, acesta urma să beneficieze de o reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă, totuși limita minimă de pedeapsă stabilită inculpatului, nu putea fi mai mică decât limita generală de 500 unități convenționale de amendă, raportată la art.64 alin.(3) Cod penal, potrivit modificărilor operate în Codul Penal prin Legea nr. 207 din 29.07.2016, publicată în Monitorul Oficial nr. 369-378/751 din 28.10.2016, în vigoare la 07.11.2016, prin care textul de la 150 a fost substituit cu textul de la 500.

Sub imperiul normelor enunțate, se reține, corectarea și reeducarea condamnaților constă în extirparea mobilurilor negative din conștiința lor, mobiluri care au determinat săvârșirea infracțiunii. Pedeapsa inequitabilă poate fi doar un mijloc de reprimare cauzând noi suferințe, corespunzător neatingând scopul de corectare și reeducare, ci de generare a mobilurilor negative. Atingerea scopurilor pedepsei de corectare și reeducare a infractorului, de prevenire a săvârșirii noilor infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și din partea altor persoane, se realizează strict prin individualizarea ei.

Deci, instanța de recurs constată că, deși inculpatul a acceptat opțiunea judecării cauzei în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, urmând a beneficia de o reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă cu amendă, totuși instanța de fond nu a ținut cont de faptul, că potrivit art. 64 alin.(3) Cod penal, limita minimă a pedepsei sub formă de amendă nu putea fi mai mică decât limita generală de 500 unități convenționale de amendă.

Astfel, Colegiul penal conchide că instanța de fond a făcut concluzii pripite asupra temeiniciei de a reduce limita minimă a pedepsei cu amendă sub limita minimă ce poate fi aplicată persoanelor fizice prevăzută de art. 64 alin.(3) Cod penal, fapt prin care a comis o eroare de drept.

Respectiv, instanța de recurs apreciază că, la individualizarea pedepsei aplicate inculpatului conform art.75 Cod penal, instanța a dat dovadă de o indulgență deosebită, aplicându-i o pedeapsă mult prea blândă inculpatului BÎRSAN Vitalie în raport cu circumstanțele concret stabilite. Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este un proces arbitrar, subiectiv, ci, din contra, el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după

criterii precis stabilite. De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii și duratei, atât gravității faptei, potențialului pericol social pe care îl prezintă, în mod real, persoana inculpatului, cât și atitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența sancțiunii.

Instanța de recurs mai reține că infracțiunea comisă de către inculpatul BÎRSAN Vitalie face parte din capitolul infracțiunilor contra bunei desfășurări a activității în sfera publică, care atentează la una din valorile fundamentale – relațiile sociale privitoare la activitatea de serviciu, a cărei bună desfășurare este incompatibilă cu bănuiala că persoanele cu funcție de răspundere pot fi influențate în exercitarea atribuțiilor sale. Totodată, Colegiul penal reține că BÎRSAN Vitalie a comis infracțiunea în lipsa circumstanțelor agravante prevăzute de art. 77 Cod penal și în prezența circumstanțelor atenuante prevăzute la art. 76 Cod penal, manifestând căința sinceră și săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni ușoare, iar, temeiuri pentru liberarea inculpatului BÎRSAN Vitalie de răspundere penală conform prevederilor art. 53 Cod penal nu au fost stabilite.

Concomitent, la stabilirea pedepsei instanța de judecată urmează să rețină pericolul social al infracțiunii săvârșite or, aplicarea unei pedepse sub formă de amendă în mărimea stabilită de instanța de judecată în privința lui BÎRSAN Vitalie, nu asigură prevenția generală, deoarece nu sensibilizează opinia publică asupra pericolului major, ba din contra, în circumstanțele de fapt și de drept stabilite, o asemenea pedeapsă ar întreține și încuraja climatul infracțional, ar crea inculpatului și altor persoane impresia că pot persista în sfidarea legii și ar induce un sentiment de insecuritate și neîncredere în buna desfășurare a justiției.

Respectiv instanța de recurs notează că instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, cercetarea judecătorească s-a efectuat la cererea inculpatului, cu respectarea dispozițiilor procesual-penale prevăzute de art.80 Cod penal, în cadrul urmăririi penale n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală, fapt ce condiționează concluzia că circumstanțele de fapt și constatate de către prima instanță stabilesc cu certitudine comiterea infracțiunii, însă luând în considerare prevederile art. 64 alin.(3) Cod penal potrivit căruia limita minimă a pedepsei sub formă de amendă nu putea fi mai mică decât limita generală de 500 unități convenționale de amendă, Colegiu precizează că la stabilirea pedepsei instanța greșit a individualizat pedeapsa aplicată, neluând în considerație prevederile art.64 Cod penal, or reducerea limitei minime a pedepsei cu amendă sub limita minimă ce poate fi aplicată persoanelor fizice nu este admisibilă.

În acest context, Colegiul conchide că pedeapsa aplicată lui BÎRSAN Vitalie este neproportională în raport cu fapta săvârșită, ori, instanța nu a ținut cont de gradul de pericol social al infracțiunii comise, prin care inculpatul BÎRSAN Vitalie a atentat asupra relațiilor sociale cu privire la buna desfășurare a activității de serviciu în sfera publică, care este incompatibilă cu săvârșirea unor fapte de corupere a persoanelor publice, ca urmare nu a stabilit o pedeapsă care ar duce la corectarea inculpatului.

Subsecvent, Colegiul subliniază că, aplicarea unei pedepse echitabile constituie, de fapt, o cerință a principiului echității în dreptul penal, care obligă instanța să-i aplice infractorului o pedeapsă nu doar legală și individualizată, dar care prin sine însăși să fie capabilă de a restabili echitatea socială, precum și de a realiza celelalte scopuri ale pedepsei

penale. Deci, o astfel de atitudine motivează societatea în general, și mai ales persoanele predispuse la comiterea diferitor infracțiuni, la săvârșirea acestora, dându-le o încredere exagerată de sine și față de practica judiciară, că vor ispăși pedeapsa mult mai blând și fără careva urmări mai grave decât cele care ar trebui să fie aplicate față de aceștia.

13. Instanța de recurs precizează că aplicând o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 350 unități convenționale prin valorificarea unor circumstanțe reținute în favoarea inculpatului BÎRSAN Vitalie, instanța a lipsit de substanță scopul direct al pedepsei, or având în vedere personalitatea inculpatului, cât și circumstanțele comiterii infracțiunii, nedemonstrează că resocializarea viitoare pozitivă a acestuia nu este posibilă decât prin aplicarea unei pedepse care să fie în deplin acord cu dispozițiile art.2 Cod penal, ce prevăd asupra faptului că legea penală apără persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea precum și întreaga ordine de drept.

Respectiv se reține necesitatea de a menționa faptul că în privința inculpatului BÎRSAN Vitalie urmează a-i fi stabilită o pedeapsă proporțională riscurilor pe care le prezintă acesta pentru societate, ori, aplicarea unei pedepse sub limitele prevăzute de lege, va favoriza comiterea pe viitor de către ultimul a unor asemenea infracțiuni, fiind convins că fapta comisă de el este o normalitate.

Prin urmare verificând chestiunea individualizării pedepsei penale, în privința inculpatului BÎRSAN Vitalie, Colegiul penal a reținut că, la stabilirea pedepsei instanța de fond nu a ținut cont în deplină măsură de prevederile sus menționate, iar instanța de judecată neîntemeiat a stabilit o pedeapsă înafara limitelor prevăzute de lege, astfel că recursul declarat de către acuzatorul de stat, în raport cu materialele cauzei, urmează a fi admis, cu casarea sentinței și trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță în alt complet de judecată, or Colegiul penal consideră că instanța de fond greșit și-a motivat soluția de individualizare a executării pedepsei în privința inculpatului și nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept.

Astfel, discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al circumstanțelor cauzei, precum și ignorarea unor aspecte evidente, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și greșit motivate în privința stabilirii și individualizării pedepsei inculpatului BÎRSAN Vitalie, or în opinia Colegiului penal pedeapsa penală aplicată nu va fi în stare să atingă scopul pedepsei penale, să contribuie la restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane, ținând cont de modul de comportare a inculpatului și atitudinea acestuia față de infracțiunile comise duc la concluzia, că pedeapsa mai blândă aplicată față de inculpat nu-și va produce efectul și nu va duce la corectarea și reeducarea inculpatului.

Prin prisma normelor citate mai sus dar și reieșind din faptul că, din cadrul legal precitat reiese indubitabil că, pentru a-și atinge scopul, o pedeapsă penală nu trebuie să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că, aceasta nu trebuie privită ca „preț” pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile și urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca partea vătămată și statul să nu urmărească

răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității și cel al echității.

Colegiul penal consideră că principalele elemente de care judecătorul (sau completul de judecată), trebuie să țină seama de fiecare dată când soluționează cauza penală și când alege categoria de pedeapsă conform normelor generale prevăzute în art. 62-71 Cod penal, sunt termenul și mărimea acesteia conform limitelor fixate în articolul respectiv al Părții speciale a Codului penal.

Ulterior, după individualizarea pedepsei și stabilirea duratei și cuantumului acesteia, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare, dar sub aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin soluționarea chestiunii dacă pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie executată real ori, în perspectiva personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul pedepsei se poate atinge și prin aplicarea suspendării executării pedepsei în privința vinovatului pe un termen de probă stabilit de instanța de judecată. Subsidiar, reieșind din scopul pedepsei penale - restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, care în cazul inculpatului BÎRSAN Vitalie, nu poate fi atins prin stabilirea pedepsei în cuantumul și modalitatea aleasă de instanța de judecată.

Prin urmare, prin prisma ansamblului de împrejurări ale speței, Colegiul penal statuează că pedeapsa stabilită de către instanța de fond nu este echitabilă, întrucât nu este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor ale pedepsei penale, cum ar fi restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

14. Așadar, Colegiul Penal constată că aplicarea pedepsei sub formă de amendă în cuantumul stabilit, la caz nu va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane, or scopul legii penale cu referire la inculpatul BÎRSAN Vitalie nu va putea fi atins prin măsura de pedeapsă stabilită, și în cuantumul stabilit, în acest context, Colegiul ține să evidențieze că o pedeapsă prea blândă va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Colegiul Penal, efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul lui în viața socială, precum și cel din înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate, consideră că în coraport cu fapta comisă, urmările prejudiciabile ale faptei și personalitatea inculpatului, apreciază că aplicarea pedepsei aleasă de instanța de judecată față de inculpatul BÎRSAN Vitalie este în afara limitelor prevăzute de lege și nu va fi echitabilă și suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiunea comisă de către inculpat, iar instanța de judecată urmează să aleagă o pedeapsă echitabilă și proporțională acțiunilor inculpatului care va fi aptă de a îndeplini funcțiile și de

a realiza scopul în contextul gradului de pericol social al faptelor comise de inculpat, cât și personalității acestuia.

În acest context, instanța de recurs statuează nu este întemeiată aplicarea unei pedepse mai blânde pe motiv că persoana și-a recunoscut vinovăția, or s-a probat existența unor circumstanțe excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunilor, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care ar influența esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei.

În atare situație, reieșind din cele relevante, Colegiul penal statuează asupra faptului că în cauza supusă judecării, la etapa examinării cauzei în prima instanță, instanța a individualizat eronat pedeapsa stabilită în privința inculpatului. Prin urmare, luând în considerare legislația procesual penală, precum și jurisprudența CtEDO, în materie penală, care expres prevede că, obligația de motivare a hotărârilor judecătorești face parte din setul de garanții stabilit pentru existența unui proces echitabil, Colegiul penal reține că, sentința pronunțată de către instanța de fond este una nemotivată și neclar expusă, motiv care duce la casarea acesteia.

Subsecvent, instanța de recurs susține că, o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal, oferă posibilitatea ca această hotărâre să poată fi verificată în cadrul căilor de atac și oferă posibilitatea persoanelor interesate de a pregăti o cerere de apel sau recurs. (Suominen v. Finlandei § 37(2003), Kuznetsov și alții v. Rusiei § 85. (2007)). În afară de aceasta, motivarea hotărârilor este un instrument important în asigurarea transparenței justiției și existența unui control social asupra acesteia. (Hirvisaari v. Finlanda, § 30 (2001))

Colegiul penal statuează că, cercetând materialele cauzei penale, a constatat că, *instanța de fond la emiterea Sentinței nu a respectat întocmai prevederile legale, ignorând exigențele legii materiale și procesual-penale în partea motivării hotărârii, care face parte din setul de garanții subsecvente procesului echitabil*. Încălcărilor punctate în prezenta decizie determină incontestabil Colegiul penal să concluzioneze asupra necesității de a casa Sentința instanței de fond, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei penale instanța de fond urmează să individualizeze pedeapsa reieșind din prevederile art.75 Cod penal, prin aplicarea procedurii de adaptare a naturii și cuantumului sancțiunii la infracțiunea săvârșită și persoana infractorului, la aptitudinea acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei, cu aplicarea sancțiunii efective, proporționale și convingătoare, să examineze cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv cu respectarea dreptului la un proces echitabil și în dependență de probele acumulate, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, pronunțând-se asupra tuturor motivelor invocate de către participanții la proces.

15. Totodată, Colegiul penal reține că acuzatorul de stat a contestat Sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-1216/2024 din 23 septembrie 2024 și în partea nesoluționării soartei corurilor delictelor.

În acest instanța de recurs, reține că din materialele cauzei penale și anume, potrivit procesului verbal de cercetare la fața locului din 13.02.2024, prin care din automobilul de

serviciu de model "*****", cu numărul de înmatriculare *****, au fost ridicate 2 bancnote cu nominalul 50 MDL, cu seriile și numerele: E.0229 138395 și E.0233 479005, rezultă că, mijloacele financiare, ce aparțin inculpatului BÎRSAN Vitalie constituie bun care a contribuit la comiterea infracțiunii.

Respectiv s-a constatat faptul că bunurile, la caz, mijloacele financiare în sumă de 100 lei MDL, transmise de către inculpatul BÎRSAN Vitalie colaboratorului de poliție al Secției Patrulare Chișinău. Direcția Centru al Inspectoratului Național de Patrulare de Securitate Publică al IGP al MAI, NEMEȚ Alexandru, sunt considerate ca fiind bunuri (valori valutare) utilizate sau destinate pentru săvârșirea infracțiunii, date pentru a determina săvârșirea infracțiunii.

Ca urmare a celor constatate, Colegiul precizează asupra faptului că, la confiscare, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a afirmat în mod constant că aceasta intră sub incidența celui de-al doilea paragraf al art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO, prevedere care recunoaște statelor competența de a reglementa folosința bunurilor conform interesului general. O ingerință în sensul celui de-al doilea paragraf al art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO trebuie, în primul rând, să fie prevăzută de lege. Totodată, legea trebuie să fie accesibilă și previzibilă. De asemenea, ingerința trebuie să urmărească unul sau mai multe scopuri legitime. Totodată, CtEDO a adăugat că trebuie să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul sau scopurile urmărite.

Așadar, dreptul de proprietate nu este unul absolut, ci unul relativ. El poate constitui obiectul unor limitări, care trebuie să fie prevăzute de lege, să urmărească un scop legitim și să fie proporționale în raport cu scopul urmărit. Aceste condiții rezultă din art.54 alin. (2)-(4) din Constituție, Exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și sânt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției. Prevederile alineatului (2) nu admit restrângerea drepturilor proclamate în articolele 20-24. Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.

Dacă aceste condiții sunt respectate în contextul dispunerii confiscării bunurilor, atunci nu putem vorbi despre o încălcare a dreptului de proprietate.

Astfel, ținând cont de calitatea mijloacelor bănești stabilite de organul de urmărire penală și de categoria infracțiunii comise, prin care s-a atentat la relațiile sociale cu privire la contracaraarea oferirii banilor persoanelor publice în schimbul acordării unui comportament favorabil, Colegiul reține că instanța de judecată nu s-a expus asupra soarta acestor corpuri delictuale care au fost recunoscute și anexate la materialele cauzei penale.

În acest context, Colegiul penal atestă că, prin cerințele formulate în cererea de recurs formulată de acuzatorul de stat se solicită agravarea pedepsei penale stabilită inculpatului BÎRSAN Vitalie, respectiv, instanța de recurs, reieșind din prevederile art.449 Cod de procedură penală, este limitată în pronunțarea unei soluții, dacă prin aceasta se agravează situația inculpatului.

16. Pentru motivele expuse mai sus, în conformitate cu art.449 alin.(1), pct.2), lit.d) Cod de procedură penală, Colegiul Penal va admite recursul declarat de acuzatorul de stat, Larisa MOVILĂ, procuror în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, împotriva Sentinței Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-1216/2024 din 23 septembrie 2024, cu casarea integrală a Sentinței atacate, și remite cauza în vederea rejudecării în prima instanță, într-un alt complet de judecată.

17. În conformitate cu art.art. 417, 418, 437 alin.(1) pct.1/4), 447, 448, 449 alin.(1) pct.2) lit.d) Cod de procedură penală al Republicii Moldova, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru–

D E C I D E:

Se admite recursul declarat de acuzatorul de stat, Larisa MOVILĂ, procuror în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată

Se casează integral Sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-1216/2024 din 23 septembrie 2024, și se dispune rejudecarea cauzei, de către instanța de fond, într-un alt complet de judecată.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
Judecătorul**

Silvia CECAN

Judecătorii

Denis BĂBĂLĂU

Vitalie BUDECI